ایران Iran Newspaper
irannewspaper irannewspaper

مصر، کلیدی‌ترین حریف یوزها

یادداشت

مهدی پاشازاده
کارشناس فوتبال

بازی با بلژیک از نظر تاکتیکی یکی از منظم‌ترین نمایش‌های تیم ملی فوتبال ایران بود؛ دیداری که نشان داد اگر تیم از طرح، برنامه و دیسیپلین مشخصی برخوردار باشد، توانایی رقابت و حتی پیروزی مقابل حریفان بزرگ را دارد. حسرت اصلی این مسابقه از دست رفتن سه امتیازی بود که می‌توانست شانس صعود به دور بعد را به شکل قابل توجهی افزایش دهد.

در بخش‌هایی از مسابقه، اجرای تاکتیکی ایران دچار نوسان بود و در مقاطعی نیز باید از درخشش علیرضا بیرانوند به‌عنوان عامل اصلی حفظ نتیجه یاد کرد. با وجود این، تیم ملی در برابر بلژیک پرستاره توانست با ایستادگی و انسجام نسبی، یک امتیاز ارزشمند کسب کند.

یکی از نقاط بحث‌برانگیز بازی، عملکرد نیمکت و تغییرات کادر فنی بود. تعویض‌ها نه‌تنها به بهبود ساختار تیم کمک نکردند، بلکه در مقاطعی باعث برهم‌ریختگی نظم تاکتیکی نیز شدند. در حالی که می‌توانستند جریان بازی را به سود ایران تغییر دهند، برخی جابه‌جایی‌ها نتیجه معکوس داشت؛ از جمله استفاده از حسین‌زاده در پست هافبک دفاعی و قرار گرفتن شهریار مغانلو در گوش چپ، جایی که در عمل هیچ تغذیه‌ای از توپ نداشت و از جریان بازی خارج شد.

بلژیک نیز با وجود اخراج یک بازیکن، به واسطه برنامه‌ریزی دقیق و حضور بازیکنان باکیفیت، فشار خود را بر دروازه ایران حفظ کرد و حتی در شرایط ۱۰ نفره نیز از شدت حملاتش کم نکرد. در مقابل، ایران به جای استفاده بهینه از برتری نسبی و تغییر روند بازی از طریق تعویض‌ها، دچار افت سازمانی شد و نتوانست ورق را به سود خود برگرداند. در دقایق مختلف بازی، تیم بلژیک فشار سنگینی را به دروازه ایران وارد کرد و در چند صحنه نیز تا آستانه گلزنی پیش رفت، اما واکنش‌های بیرانوند و عملکرد مدافعان مانع از فروپاشی دروازه شد. همین موضوع نشان داد که اگرچه ساختار دفاعی ایران در مقاطعی مقاوم بود، اما در فاز بازی‌سازی همچنان مشکلات جدی وجود دارد.

یکی از نکات تاکتیکی قابل توجه، نحوه چینش بازیکنان در زمان مالکیت توپ بود؛ جایی که به جای باز شدن خطوط و ایجاد فضا برای بازی‌سازی، گاهی بازیکنان به‌طور نادرست در کنار لوکاکو قرار می‌گرفتند و در عمل مسیر خروج توپ از دفاع را مسدود می‌کردند. این مسأله باعث شد تیم در برخی دقایق نتواند نفس بگیرد و گردش توپ مؤثر داشته باشد.

اکنون بازی آخر مقابل مصر نیز شرایطی مشابه اما با ویژگی‌های متفاوت دارد. مصر با بازیکنانی توانمند در بازی‌های یک‌در‌برابر‌یک می‌تواند به‌سرعت در فضاها حمله کند و همین موضوع، اهمیت نظم تاکتیکی ایران را دوچندان می‌کند. برای بررسی شانس صعود، باید نتایج سایر گروه‌ها نیز مدنظر قرار گیرد؛ چراکه ایران با دو امتیاز همچنان می‌تواند حتی به‌عنوان تیم سوم صعود کند، اما این مسیر کاملاً وابسته به امتیازگیری در بازی پایانی است.

لوکاکو هم باید اخراج می‌شد

یادداشت

یاسر همرنگ
کارشناس داوری

«داریو اومبرتو هررا» داور آرژانتینی دیدار دو تیم ایران و بلژیک، در یکی از حساس‌ترین بازی‌های این مرحله، قضاوتی در مجموع قابل‌قبول و همراه با مدیریت مناسب از خود به نمایش گذاشت. مسابقه خالی از صحنه‌های بحث‌برانگیز نبود و دو تصمیم کلیدی او بیش از سایر موارد مورد توجه قرار گرفت.

در دقیقه دوم، روی ارسال خطرناک کوین دی‌بروینه از سمت راست، علیرضا بیرانوند برای دفع توپ از دروازه خارج شد که در همین لحظه روملو لوکاکو با او برخورد کرد و پای خود را به صورت و بدن دروازه‌بان ایران زد. در چنین صحنه‌هایی، بویژه زمانی که ضربه با کف پا و در ناحیه‌ای خطرناک وارد می‌شود، انتظار می‌رفت داور با کمک VAR تصمیمی جدی‌تر، حتی در حد کارت قرمز اتخاذ کند. به‌نظر می‌رسد شدت و ماهیت برخورد می‌توانست با مداخله VAR دوباره بررسی شود؛ چراکه چنین صحنه‌هایی معمولاً در مرز تصمیمات سخت قرار می‌گیرند.

در صحنه دیگر، نفوذ مهدی طارمی به محوطه جریمه و خطای بازیکن بلژیکی که از پشت روی پای او صورت گرفت، می‌توانست با اعلام خطا و حتی بررسی بیشتر همراه باشد، اما داور از کنار آن عبور کرد.

در خصوص گل مردود اعلام‌شده مهدی طارمی در دقیقه ۱۶، تصمیم داور کاملاً صحیح بود و آفساید به‌درستی اعلام شد. حتی در فرض عدم اعلام آفساید نیز، با توجه به آرایش دیوار دفاعی بلژیک و موقعیت بازیکنان در لحظه ضربه، بازیکن ضربه‌زننده موظف به حفظ فاصله قانونی بود و طارمی نیز در شرایطی قرار داشت که به دیواره نزدیک بود؛ بنابراین VAR نیز در صورت ادامه بازی احتمالاً همین تصمیم را تأیید می‌کرد.

کارت زرد به علیرضا جهانبخش نیز کاملاً درست بود؛ چراکه برخورد او با پای لئاندرو تروسار به‌وضوح لمس پا را شامل می‌شد، هرچند خوش‌شانسی او در سر خوردن لحظه‌ای باعث شد شدت برخورد کمتر شده و از کارت قرمز جلوگیری شود.

در نهایت، اخراج «انگوی» در دقیقه ۶۷ نیز تصمیمی صحیح و مطابق قوانین بود؛ او با خطا روی مهدی طارمی، یک موقعیت حمله مناسب را متوقف کرد و داور به‌درستی کارت قرمز را نشان داد. «هررا» در این مسابقه قضاوتی بی‌طرفانه و همراه با مدیریت مناسب داشت؛ هرچند برخی صحنه‌ها همچنان می‌توانست با دخالت دقیق‌تر VAR به شکل متفاوتی رقم بخورد. در نهایت، تمرکز تیم ملی باید معطوف به بازی آینده مقابل مصر باشد؛ جایی که نتیجه‌گیری اهمیت دوچندان پیدا می‌کند.

«ایران» عملکرد تیم ملی فوتبال و شانس صعود به مرحله حذفی جام جهانی را بررسی می‌کند

مقاومت تا آخرین نفس

عکس: www.fifa.com

سینا حسینی/ در شبی که تیم ملی ایران روبه‌روی تیم ملی پرستاره بلژیک ایستاد، زمین مسابقه فقط یک مستطیل سبز نبود؛ صحنه‌ای بود از تقابل دو منطق کاملاً متفاوت. یک‌سو فشار، سرعت و قدرت موج‌وار حریف و سوی دیگر، نظم، تمرکز و جنگندگی تیمی که آمده بود تا نه بازی را در اختیار بگیرد، بلکه آن را مهار کند.

از همان دقایق ابتدایی روشن شد ایران قصد کنترل مالکیت را ندارد، بلکه می‌خواهد جریان مسابقه را مدیریت و مسیر آن را محدود کند. تیم‌ملی بلژیک با موج‌های پیاپی حملات جلو می‌آمد؛ پاس‌های سریع، تغییر جهت‌های ناگهانی و نفوذهای مداوم از کناره‌ها. اما ایران عقب نرفت، بلکه فقط فرم ایستادنش را تغییر داد. خط دفاعی فشرده، فاصله‌های حساب‌شده و دوندگی بی‌وقفه، فضاها را یکی‌یکی از بازی حریف گرفت.

> در قلب این شب سنگین، علیرضا بیرانوند به چهره اصلی میدان تبدیل شد. او فقط یک دروازه‌بان نبود؛ آخرین خط امید ایران بود

هر بار که بلژیک به نزدیکی محوطه جریمه می‌رسید، یک برخورد به‌موقع، یک پوشش دقیق یا یک بازگشت دفاعی، جریان حمله را قطع می‌کرد. ایران شاید مالکیت کمتری داشت، اما بازی را از منظر «میزان خطر» به‌خوبی کنترل می‌کرد. اینجا فوتبال بیشتر از آن‌که شبیه نمایش باشد، به شطرنجی تاکتیکی و فرسایشی تبدیل شده بود. در قلب این شب سنگین، علیرضا بیرانوند به چهره اصلی میدان تبدیل شد. او فقط یک دروازه‌بان نبود؛ آخرین خط امید ایران بود. چند واکنش کلیدی در موقعیت‌های تک‌به‌تک و شوت‌های سنگین، بلژیک را از رسیدن به گل مطمئن محروم کرد. همین عملکرد بود که در پایان، عنوان بهترین بازیکن زمین را برای او به همراه آورد؛ انتخابی کاملاً قابل درک در شبی که فشار روی دروازه ایران لحظه‌ای فروکش نکرد.

[illegible]

تهدیدهای محدود کافی بود تا بلژیک با احتیاط بیشتری جلو بکشد و تمام توانش را بی‌محابا در حمله خرج نکند. این تساوی صرفاً یک نتیجه روی کاغذ نبود؛ یک ایستادگی تمام‌عیار بود. ایران نشان داد می‌تواند برابر تیمی با کیفیت هجومی بالا، ساختار دفاعی‌اش را حفظ [illegible]

اکنون تیم ملی با این امتیاز همچنان در مسیر صعود زنده است؛ مسیری که هر قدمش دشوارتر می‌شود، اما این بازی نشان داد ایران در روزهای فشار، از جریان مسابقه حذف نمی‌شود؛ بلکه تا آخرین لحظه در آن می‌ماند.

اصغر مدیرروستا، کارشناس فوتبال در گفت‌وگو با «ایران»:

شانس صعود ایران و مصر کاملاً برابر است

پریسا غفاری/ شمارش معکوس برای سومین و شاید خطرناک‌ترین تقابل «یوزهای ایرانی» در جام جهانی آغاز شده است؛ جایی که ملی‌پوشان کشورمان پس از تساوی برابر بلژیک، حالا باید مقابل رقیبی قرار بگیرند که همانند ایران، دیدار اول خود را با تساوی پشت سر گذاشته و پس از پیروزی برابر نیوزیلند، برای حفظ صدرنشینی، چیزی جز برد در این مسابقه را دنبال نمی‌کند. به بهانه برگزاری دیدار ایران و بلژیک و همچنین بازی تعیین‌کننده برابر مصر، به سراغ اصغر مدیرروستا، مدافع اسبق تیم ملی رفتیم و در گفت‌وگویی درباره شرایط این رقابت‌ها صحبت کنیم. وی در گفت‌وگو با «ایران» با تقدیر از عملکرد خوب شاگردان امیر قلعه‌نویی برابر بلژیک می‌گوید: «اگر سیستم دفاعی ایران همانند بازی با بلژیک، پوشش مناسبی برابر مصر داشته باشد، می‌تواند از ضدحملات به گل برسد؛ چراکه خط دفاعی فراعنه نیز کاملاً قابل نفوذ است. به نظرم شانس برد و صعود ۵۰-۵۰ است.»

او در ادامه درباره ضعف‌های دفاعی دو تیم نیز توضیح می‌دهد: «خط دفاعی هر دو تیم مشکلاتی دارد، اما برابر بلژیک نشان دادیم بین مدافعان و هافبک‌های دفاعی انسجام بیشتری شکل گرفته است و فضاهای دفاعی به‌خوبی پوشش داده شد. به همین دلیل مهاجمان حریف تا حد زیادی مهار و کلافه شده بودند. البته چاره‌ای هم نداشتیم و نمی‌توانستیم بازی کاملاً هجومی ارائه دهیم.»

مدیرروستا ادامه می‌دهد: «من بازی نیوزیلند و مصر را هم دیده‌ام؛ دفاع آنها نیز متزلزل است و اگر روز شنبه بتوانیم مثل بازی با بلژیک، نمایش دفاعی کامل‌تری داشته باشیم، امید زیادی به کسب سه امتیاز وجود دارد. در این میان نباید از درخشش علیرضا بیرانوند غافل شد. اگر او بتواند مقابل مصر نیز چنین عملکردی ارائه دهد، به‌ویژه برابر محمدصلاح که بازیکنی نفوذی و خطرناک در قلب دفاع است- می‌توانیم نقاط قوت آنها را به نقطه ضعف‌شان تبدیل کنیم.»

این کارشناس فوتبال کشورمان همچنین نسبت به تعویض‌های نه‌چندان موفق سرمربی تیم نیز واکنش نشان می‌دهد: «امیر قلعه‌نویی خودش در مصاحبه‌ها اعلام کرد از بازیکنان جایگزین رضایت نداشته است. وقتی خود سرمربی به اشتباهش اذعان می‌کند، دیگر نیازی به توضیح اضافه نیست. امیدوارم در بازی برابر مصر این اشتباهات تکرار نشود، چون آنجا دیگر فرصت جبران وجود ندارد و ما برای صعود می‌جنگیم.»

البته مدیرروستا تیم ملی مصر را نیز چندان قدرتمند و بی‌نقص نمی‌داند: «در دیدار مصر با نیوزیلند، مصری‌ها در نیمه اول بسیار پراشتباه ظاهر شدند. حتی محمد صلاح هم نشان داد در فرم ایده‌آل خود قرار ندارد، اما تجربه‌اش در لیگ‌های معتبر از جمله لیگ برتر انگلیس، باعث شده شم گلزنی‌اش را حفظ کند و تنها با یک لحظه فرصت نیاز داشته باشد تا گلزنی کند. بنابراین مدافعان ما باید کاملاً هوشیار باشند.»

او در پایان تأکید می‌کند: «ملی‌پوشان باید دو بازی قبلی را فراموش کرده و با تمرکز کامل در بخش‌های دفاعی و هجومی به یکدیگر کمک کنند تا به نتیجه مطلوب برسند. هرچند روی کاغذ شانس بیشتری به مصر داده می‌شود، اما دیدیم که فوتبال چگونه می‌تواند معادلات را تغییر دهد؛ همان‌طور که برابر بلژیک با وجود شانس ۶۵ درصدی حریف، نتیجه کاملاً دگرگون شد. امیدوارم در نهایت شاهد کسب سه امتیاز این مسابقه باشیم تا صعود به مرحله بعدی را جشن بگیریم.»

اکوادور – آلمان
پنجشنبه ۴ تیر، ساعت ۲۳:۳۰
بازی سرنوشت

کوراسائو – ساحل‌عاج
پنجشنبه ۴ تیر، ساعت ۲۳:۳۰
جنگ بقا و صعود

تونس – هلند
جمعه ۵ تیر، ساعت ۲:۳۰ بامداد
در انتظار طوفان نارنجی

ژاپن – سوئد
جمعه ۵ تیر، ساعت ۲:۳۰ بامداد
فینال زودهنگام

ترکیه – آمریکا
جمعه ۵ تیر، ساعت ۵:۳۰ بامداد
بازی بدون ترحم

پرتغال – ازبکستان
سه‌شنبه ۲ تیر، ساعت ۲۰:۳۰
پرتغال در جست‌وجوی گل

انگلیس – غنا
سه‌شنبه ۲ تیر، ساعت ۲۳:۳۰
دوئل مالکیت و ضدحمله

پاناما – کرواسی
چهارشنبه ۳ تیر، ساعت ۲:۳۰ بامداد
نبرد مغز و عضله

کلمبیا – کنگو
چهارشنبه ۳ تیر، ساعت ۵:۳۰ بامداد
جدال کنترل و انفجار

سوئیس – کانادا
چهارشنبه ۳ تیر، ساعت ۲۲:۳۰
سکوت سرد، جنگ گرم

یوزها در چه حالتی به مرحله بعد صعود می‌کنند

ایران همچنان امیدوار

گروه ورزشی/ گروه هفتم جام جهانی ۲۰۲۶ بعد از چهار بازی، به جای اینکه شکل یک جدول واضح و قابل پیش‌بینی به خودش بگیرد، به یک وضعیت فشرده و گره‌خورده تبدیل شده است؛ جایی که فاصله تیم‌ها آن‌قدر کم است که هر گل می‌تواند جدول را زیر و رو کند. در پایان روز دوم مسابقات این گروه، مصر با ۴ امتیاز در صدر ایستاده، اما صدرنشینی‌اش هیچ ثباتی ندارد. پشت سرش بلژیک و ایران با ۲ امتیاز نفس به نفس حرکت می‌کنند؛ دو تیمی که هنوز از بازی‌ها بیشتر «امید» گرفته‌اند تا نتیجه. نیوزیلند هم با ۱ امتیاز، روی کاغذ تیم آخر است، اما در زمین واقعیت هنوز حذف نشده و می‌تواند همه معادلات را به هم بزند.

نتایج این گروه هم دقیقاً همین آشفتگی را نشان می‌دهد؛ تساوی ۱-۱ بلژیک و مصر، تساوی ۲-۲ ایران و نیوزیلند، تساوی بدون گل ایران و بلژیک و برد ۳-۱ مصر مقابل نیوزیلند. چهار بازی و چهار نتیجه‌ای که یک پیام روشن دارند؛ هیچ تیمی نتوانسته بازی‌ها را کامل در اختیار بگیرد. در این میان، دو تیم ایران و بلژیک بیش از همه در وضعیت بلاتکلیف قرار گرفته است. نه شکست خورده، نه بردی کسب کرده تنها با دو امتیاز در جدول به نتیجه با مصر امیدوار است. تساوی پرگل برابر نیوزیلند نشان داد خط حمله توان ضربه زدن دارد، اما در عین حال ضعف در حفظ نتیجه هم دیده شد. بازی بدون گل مقابل بلژیک هم از یک دفاع منظم خبر داد، اما در نهایت خروجی جدول برای ایران هنوز صفر برد است؛ و این بزرگ‌ترین علامت سؤال برای هواداران ایران است.

حالا همه چیز به نتیجه بازی آخر پیوند خورده است؛ ایران – مصر. مسابقه‌ای که دیگر یک بازی معمولی نیست، بلکه تبدیل شده به یک نقطه تعیین‌کننده. اگر ایران بتواند مصر را شکست دهد، ۵ امتیازی می‌شود و در عمل وارد مسیر صعود می‌شود. در این حالت، صدر جدول کاملاً باز می‌شود و ایران از تیمی با تساوی‌های پشت سر هم، به تیمی تبدیل می‌شود که در لحظه حساس برد آورده است. اگر بازی مساوی شود، ایران با ۳ امتیاز وارد هفته آخر می‌شود؛ جایی که دیگر همه چیز دست خودش نیست. در این سناریو، تفاضل گل و نتایج بازی بلژیک و نیوزیلند نقش تعیین‌کننده پیدا می‌کند و جدول وارد حالت پیچیده و حساب و کتابی می‌شود.

اما اگر ایران ببازد، در عمل همه چیز تمام است. از دو تساوی اول فقط حسرت می‌ماند و تیم از رقابت حذف می‌شود؛ بدون اینکه حتی فرصت یک برد سرنوشت‌ساز را به دست آورده باشد. در سمت دیگر، بازی بلژیک و نیوزیلند هم مثل یک اهرم پنهان عمل می‌کند. برد بلژیک می‌تواند فشار را روی ایران و مصر بیشتر کند، اما اگر نیوزیلند امتیاز بگیرد، همه چیز دوباره باز می‌شود و حتی سناریوهای صعود به تفاضل گل هم زنده می‌ماند. در نهایت، این گروه به سه مسیر ساده اما کاملاً سرنوشت‌ساز ختم می‌شود؛ برد ایران یعنی باز شدن راه صعود، تساوی یعنی ورود به حساب و کتاب‌های پیچیده و شکست یعنی خداحافظی با جام جهانی. اما واقعیت مهم‌تر این است که در این گروه هنوز هیچ تیمی صعود نکرده و هیچ تیمی هم حذف نشده؛ فقط فاصله همه با سرنوشت، به اندازه یک بازی است.

آنالیز نقاط قوت و ضعف تیم ملی ایران و مصر

موتور مصری‌ها در نیمه مربیان روشن می‌شود

گروه ورزشی/ بر اساس آمار رسمی فیفا از دیدارهای هفته دوم گروه هفتم جام جهانی ۲۰۲۶، تصویری روشن و در عین حال پیچیده از تقابل پیش‌روی تیم ملی ایران برابر مصر شکل می‌گیرد؛ جایی که حریف با اتکا به ریتم متغیر بازی، شتاب ناگهانی در نیمه‌های پایانی و کیفیت فردی در لحظات تعیین‌کننده وارد میدان می‌شود و ایران با تکیه بر انسجام دفاعی و واکنش‌های فردی، بیش از هر چیز به دنبال مدیریت چالش و حفظ تعادل در جریان مسابقه خواهد بود.

در دیدار ایران و بلژیک، با وجود مالکیت بالا، حجم قابل توجه شوت‌ها و برتری محسوس حریف در فاز حمله، مسابقه در نهایت بدون گل به پایان رسید؛ نتیجه‌ای که بیش از هر چیز حاصل سازمان دفاعی فشرده و واکنش‌های مطمئن دروازه‌بان ایران بود. این مسابقه به‌خوبی نشان داد که تیم ملی در بخش مالکیت و کنترل ریتم بازی، فاصله‌ای قابل توجه با سطح اول فوتبال اروپا دارد و بیشتر در نقش تیمی واکنشی ظاهر می‌شود تا تیمی که بتواند جریان بازی را در اختیار بگیرد و آن را هدایت کند.

در سوی مقابل، مصر در دیدار برابر نیوزیلند چهره‌ای کاملاً متفاوت از خود به نمایش گذاشت؛ تیمی که عقب‌افتادگی در نیمه نخست را نه به‌عنوان یک چالش، بلکه به‌مثابه نقطه شروع یک بازگشت تهاجمی تعریف کرد. با آغاز نیمه دوم، افزایش سرعت گردش توپ، فشار تدریجی در یک‌سوم نهایی و تکیه بر کیفیت بازیکنان کلیدی، این تیم توانست جریان مسابقه را به‌طور کامل در اختیار بگیرد و بازی را از حالت ایستا به یک موج هجومی تبدیل کند. این تغییر ریتم، مهم‌ترین نشانه از هویت تاکتیکی مصر است؛ تیمی که ابتدا بازی را می‌خواند و سپس در لحظه مناسب آن را می‌شکند.

در چنین شرایطی، تیم ملی ایران برای جلوگیری از فرسایش تدریجی برابر این الگوی تهاجمی، ناگزیر از فراتر رفتن از قالب صرفاً دفاعی خود است. تجربه دیدار با بلژیک نشان داد که ایران در برابر فشار ممتد می‌تواند مقاومت کند، اما این مقاومت در صورت فقدان توان حفظ توپ و کاهش فشار در مقاطع حساس، به عقب‌نشینی تدریجی و از دست رفتن میدان منجر می‌شود. از سوی دیگر، بازی با نیوزیلند نیز هشدار دیگری بود مبنی بر اینکه مدیریت بازی، به‌ویژه در لحظات پس از تغییر نتیجه یا در شرایط تعادل، هنوز به ثبات لازم نرسیده و افت تمرکز در دقایق کلیدی می‌تواند ساختار تیم را تحت تأثیر قرار دهد.

مصر دقیقاً از همین نقاط آسیب‌پذیر تغذیه می‌کند؛ تیمی که با افزایش شدت در نیمه دوم، شکاف میان خطوط را هدف قرار می‌دهد و با ضربات حساب‌شده، ساختار دفاعی حریف را از درون متلاشی می‌کند. در چنین چارچوبی، نقطه ضعف بالقوه ایران نه صرفاً در خط دفاع، بلکه در فاصله میان خطوط، کاهش هماهنگی در انتقال از دفاع به حمله و توان مدیریت ریتم بازی در دقایق پایانی تعریف می‌شود؛ جایی که کوچک‌ترین لغزش می‌تواند به از دست رفتن کنترل مسابقه منجر شود.

این بازی بیش از آنکه یک مسابقه معمولی در مرحله گروهی باشد، جدالی میان دو رویکرد متفاوت است؛ یکی مبتنی بر مقاومت، انسجام و واکنش، و دیگری متکی بر تغییر ریتم، فشار تدریجی و ضربه در لحظه مناسب. اگر ایران نتواند از چارچوب صرفاً واکنشی خارج شود، مصر می‌تواند بازی را به سمت دلخواه خود هدایت کند؛ اما در صورت ایجاد تعادل میان دفاع و حمله، این تقابل می‌تواند به یکی از بازی‌های تعیین‌کننده و جزئیات‌محور گروه تبدیل شود؛ مسابقه‌ای که در آن نه حجم حملات، بلکه کیفیت مدیریت لحظه‌ها سرنوشت را رقم خواهد زد.

عبدالله ویسی، کارشناس فوتبال در گفت‌وگو با «ایران»:

مقابل مصر شجاع باشیم، صعود می‌کنیم

مهری رنجبر/ عبدالله ویسی، کارشناس فوتبال، درباره آخرین دیدار تیم ملی فوتبال ایران در دور مقدماتی جام جهانی و رویارویی حساس تیم ملی ایران مقابل مصر تأکید می‌کند کلید موفقیت ایران در این مسابقه «نترسیدن» و بازی جسورانه است. او معتقد است رویکرد محافظه‌کارانه نه‌تنها کمکی به صعود نمی‌کند، بلکه می‌تواند مسیر تیم را در ادامه تورنمنت دشوارتر کند.

ویسی در گفت‌وگو با «ایران» می‌گوید: «معتقدم نباید مقابل مصر دست به عصا بازی کنیم. اگر هدف فقط صعود به‌عنوان تیم سوم باشد، این نگاه به تیم آسیب می‌زند؛ چون فقط می‌توانیم بگوییم بالا رفتیم، اما فوتبال ایران ظرفیت بیشتری دارد. اگر درست فکر کنیم، می‌توانیم حتی به‌عنوان تیم اول یا دوم گروه صعود کنیم و مسیر ساده‌تری در مراحل بعد داشته باشیم.»

او ادامه می‌دهد: «باید شجاعت داشته باشیم و هدف‌مان شکست مصر باشد، نه اینکه صرفاً برای مساوی یا گل نخوردن بازی کنیم. تیم باید آزادتر دفاع کند، بالاتر بازی کند و در یک‌سوم دفاعی خودش محصور نباشد. حداقل باید در یک‌سوم میانی و مرکز زمین بازی کنیم. زور مصر بیشتر از ایران نیست که ما را عقب ببرد. باید در میانه زمین جریان بازی را در دست بگیریم و با کار در عمق، خصوصاً با مهدی طارمی به گل برسیم.»

این کارشناس فوتبال همچنین بر سرعت در گردش توپ تأکید می‌کند و می‌گوید: «باید ریتم بازی را بالا ببریم. نباید از نام محمد صلاح یا عبدالکریم بترسیم. آنها باید از نام ایران و طارمی بترسند. ما باید تمرکز حریف را به هم بزنیم و اجازه ندهیم کنترل بازی را در اختیار بگیرند.»

ویسی در بخش دیگری از صحبت‌هایش درباره شانس صدرنشینی تیم ملی ایران توضیح می‌دهد: «تیم ما توانایی صعود دارد. در شش یا هفت ماه گذشته شاید حرف اصلی فقط صعود از گروه بوده، اما تیم‌هایی مثل ژاپن از قهرمانی صحبت می‌کنند. ایران هم می‌تواند حتی به‌عنوان تیم اول گروه بالا برود.»

او درباره پیچیدگی جدول و وضعیت مبهم گروه می‌گوید: «وقتی همه بازی‌های گروه مساوی می‌شود، شرایط گره می‌خورد. کادر فنی باید دقیق بررسی کند که چه نتیجه‌ای به سود تیم است؛ برد، تساوی یا تفاضل گل. باید این گره را با تحلیل باز کرد و هوشمندانه تصمیم گرفت.»

مستطیل سبز

۴ گل و یک نمایش بی‌رحم

عربستان زیر آوار اسپانیا

اسپانیا با یک برد قاطع ۴-۰ مقابل عربستان نشان داد فاصله دو تیم فقط در نتیجه نبود، بلکه در تمام جزئیات بازی قابل مشاهده بود؛ از پاس‌های سریع تا تصمیم‌های درست در یک‌سوم پایانی. بازی از همان دقایق ابتدایی در اختیار لاروخا قرار گرفت. لامین یامال با یک پاس گل زودهنگام، ریتم مسابقه را به سود اسپانیا تنظیم و دفاع عربستان را مجبور به عقب‌نشینی کامل کرد. بعد از آن، نوبت میکل اویارزابال بود؛ بازیکنی که با دو گل و یک پاس گل، در عمل چهره اصلی زمین شد. او در ۲۵ دقیقه ابتدایی روی سه گل تأثیر مستقیم گذاشت؛ آماری کم‌نظیر که او را در کنار رکوردهای تاریخی جام جهانی قرار داد. عربستان در تمام طول بازی بیشتر در لاک دفاعی فرو رفته بود و فقط تلاش می‌کرد جلوی موج حملات را بگیرد. همچنین فرصت‌هایش محدود و پراکنده بودند و هیچ‌گاه به شکل جدی دروازه اسپانیا را تهدید نکرد. نکته جالب، تفاوت عملکرد اویارزابال با بازی قبلی بود؛ جایی که تقریباً دیده نشده بود، اما این بار با یک نمایش کامل، همه چیز را تغییر داد. در نهایت، اسپانیا با یک پیروزی ساده اما پرجزئیات، قدرت واقعی خود را به نمایش گذاشت.

اروگوئه - کیپ‌ورد در تله تساوی

یک امتیاز و دیگر هیچ!

دیدار کیپ ورد - اروگوئه بیش از آنکه یک بازی معمولی باشد، جدالی بود میان کنترل و جسارت؛ میان تیمی که می‌خواست جریان را در اختیار بگیرد و حریفی که با کمترین فرصت‌ها بیشترین بهره را برد. اروگوئه با هدایت بیلسا توپ و میدان را در اختیار داشت، اما این مالکیت به برتری واقعی تبدیل نشد. اروگوئه در ساختن موقعیت مشکلی نداشت، اما در لحظه آخر، همان جایی که باید کار را تمام می‌کرد، دچار تردید و شتاب‌زدگی می‌شد. در سوی مقابل، کیپ‌ورد با برنامه‌ای ساده اما دقیق بازی کرد؛ جمع شدن در فضاهای دفاعی و ضربه زدن در لحظه‌های کوتاه. گل تماشایی پینا از روی ضربه ایستگاهی در دقیقه۲۱، دقیقاً محصول همین نگاه بود؛ ضربه‌ای که نظم بازی را شکست و شوک را به اروگوئه تحمیل کرد. اروگوئه با گل‌های آرائوخو و کانوبیو توانست جریان را برگرداند و حتی بازی را در اختیار بگیرد، اما آرامش لازم برای حفظ برتری را نداشت. در نیمه دوم، یک اشتباه در خط دفاع و ناهماهنگی دروازه‌بان باتجربه، فرناندو موسلرا کافی بود تا کیپ‌ورد دوباره به بازی برگردد و نتیجه را مساوی کند. این مسابقه با تساوی ۲-۲ تمام شد؛ نتیجه‌ای که بیش از هر چیز نشان داد فوتبال در سطح بالا، نه فقط به مالکیت، بلکه به دقت در لحظه‌های کوچک وابسته است.

مصر بعد از ۹۲ سال لبخند زد

طلوع دوباره یاران صلاح

مصر در دیداری که با پیروزی ۳-۱ برابر نیوزیلند به پایان رسید، نشان داد چرا همچنان یکی از تیم‌های موقعیت‌شناس گروه G است؛ تیمی که نه با حجم حمله، بلکه با بهره‌وری بالا از لحظات کلیدی بازی را می‌برد. شاخص تبدیل موقعیت به گل در این مسابقه به‌وضوح به سود فراعنه بود و همین تفاوت، نتیجه را ساخت. نیوزیلند برای سومین بار در این تورنمنت در حالی که زودتر از حریف به گل رسید، نتوانست برتری‌اش را حفظ کند؛ [illegible]

پاراگوئه – استرالیا
جمعه ۵ تیر، ساعت ۵:۳۰ بامداد
جدال بقا و صعود

کیپ‌ورد – عربستان
شنبه ۶ تیر، ساعت ۳:۳۰ بامداد
جنگ امتیازها

اروگوئه – اسپانیا
شنبه ۶ تیر، ساعت ۳:۳۰ بامداد
دوئل صدرنشینی

نیوزیلند – بلژیک
شنبه ۶ تیر، ساعت ۶:۳۰ بامداد
قدرت مقابل ایستادگی

بوسنی – قطر
چهارشنبه ۳ تیر، ساعت ۲۲:۳۰
قطر در جست‌وجوی رستگاری

مراکش – هائیتی
پنجشنبه ۴ تیر، ساعت ۱:۳۰ بامداد
آخرین شانس، آخرین جنگ

اسکاتلند – برزیل
پنجشنبه ۴ تیر، ساعت ۱:۳۰ بامداد
شکار امتیاز در لحظه آخر

چک – مکزیک
پنجشنبه ۴ تیر، ساعت ۴:۳۰ بامداد
بازی مرگ و زندگی

آفریقای جنوبی – کره جنوبی
پنجشنبه ۴ تیر، ساعت ۴:۳۰ بامداد
سرعت در برابر دقت